

SEED & BREAD

FOR THE SOWER

JES.55:10

FOR THE EATER

korte Bijbelse boodschappen van

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

Otis Q. Sellers, Bijbelleraar

Vertaling © Stichting Lachai Roï, Lelystad, Nederland

Nr. 85

Het verlangen van Paulus om heen te gaan

In de brief aan de Filippensen komen veel waarheden aan bod waar Paulus niet breedvoerig op ingaat. Er worden buitengewoon belangrijke uitspraken gedaan in de loop van de boodschap die nieuw en anders zijn. We zouden vaak willen dat er meer inleidende woorden voor die waarheden waren gebruikt en ook dat er meer uitleg was gegeven, maar die wordt niet gegeven. Dat zien we duidelijk in de uitspraak van Paulus in 1:22 waar hij plotseling op het thema komt van een keuze waarvoor hij staat en waarvan hij zegt dat hij niet bekend zal maken welke keuze hij gaat maken. Hij wilde de mogelijkheden die hij heeft niet afsluiten met de bekendmaking van de keuze die hij zou maken.

Het woord keuze is een gangbaar woord, dat elke dag in gewone gesprekken wordt gebruikt en daarom hoeven we dat niet nader te definiëren. Het Griekse woord dat hier gebruikt is, heeft te maken met iemands voorkeur als basis voor wat men kiest. Er bestaat hier dus iets waarin een keuze kan worden gemaakt en als we teruggaan om te ontdekken wat dat is, vinden we niets wat in het plaatje past. Hij had in de voorafgaande gedeelten gesproken over leven en dood, maar het bestaat niet dat hij in deze twee grote zaken een keuze zou hebben. We zien dat door de vraag te stellen of hij zou sterven als hij voor de dood zou kiezen. En verder zouden we ons kunnen afvragen of hij zijn keuze om te sterven effectueert door zelfmoord te plegen. Het grenst aan het belachelijke om deze keuze op te vatten alsof Paulus Hamlet aan het spelen was en peinsde over de vraag: 'to be or not to be?'

Als we verder lezen na Paulus' uitspraak: 'En wat ik zal kiezen, maak ik niet bekend,' ontdekken we direct waar hij over spreekt. Zijn keuze

beperkt zich tot één van beide opties: 1) heen te gaan en met Christus te zijn, of 2) in het vlees blijven. De keuze is daarom tussen heengaan en blijven en niet tussen sterven en blijven leven, want 'heengaan om met Christus te zijn' is niet hetzelfde als sterven. Het is droevig dat deze mooie zinsnede eruit wordt gelicht en als beschrijving voor de dood wordt gebruikt in het ritueel van rouwdiensten.

Hierop volgt natuurlijk de vraag: 'Als heengaan om met Christus te zijn niet de dood betekent, wat betekent het dan?' Deze vraag wordt gesteld alsof er geen alternatieven bestaan. Het beste antwoord hierop is te wijzen op drie andere voorvallen waarin het heengaan in de Schrift een rol speelt, maar waarin geen enkele keer een verband te vinden is met de dood van de persoon die heengaat.

We hebben het geval Henoch. Er is ons verteld: 'hij was niet meer, want God had hem opgenomen' (Gen. 5:24), wat nader wordt uitgelegd door de volgende uitspraak: 'Door het geloof is Henoch weggenomen zodat hij de dood niet zag, en hij werd niet meer gevonden, want God had hem weggenomen' (Hebr. 11:5). Hij vertrok en bevond zich in de nabijheid van de Heer des hemels, maar er is geen enkele relatie tussen zijn heengaan en de dood.

Vervolgens is er het heengaan van Elia. De Schrift zegt ons: 'Alzo voer Elia in een storm ten hemel' (II Kon. 2:11). Deze duidelijke en directe uitspraak moet niet worden gesteld tegenover de woorden van onze Heer in Johannes 3:13, waar in de drie maal dat over 'hemel' wordt gesproken, wordt bedoeld op God.

Tenslotte is er nog het heengaan van de mens Christus Jezus, zoals we lezen in Handelingen 1:9-11. Dat vond plaats door de hemelvaart en niet door de dood.

Deze drie gevallen van 'heengaan' van levende mensen zijn voldoende om aan te tonen dat 'heengaan en met Christus te zijn' niet hetzelfde is als doodgaan en dat Paulus geen wens had om te sterven toen hij zei dat dit zijn verlangen was. Want uit deze woorden kunnen we leren dat een van de unieke privileges die God aan Paulus heeft gegeven, het recht was om deze aarde te verlaten en op te varen naar de hemel, waar hij met Christus zou zijn. Deze woorden hebben op Paulus betrekking en op hem alleen, want hij was de enige die kon kiezen om, als hij dat liefde, heen te gaan en met Christus te zijn of om op de aarde te blijven.

Het zal waarschijnlijk moeilijk zijn voor hen die niet onderlegd zijn in de Bijbel om te begrijpen hoe een dergelijk voorrecht aan Paulus gegeven kon worden en aan niemand anders. Zij zullen zich afvragen hoe dat alleen voor hem kon gelden. Vragen als deze kunnen alleen beantwoord

worden door bepaalde waarheden over de grote apostel van God, Paulus, vast te stellen.

Onder alles wat we weten van Paulus bevinden zich bepaalde waarheden die voor hem golden en die slechts met enkele woorden zijn aangestipt. Zij moeten worden aanvaard op basis van deze korte uitspraken alleen omdat er geen aanvullend getuigenis van bestaat. Hij verklaart: 'te Efeze heb ik met wilde dieren gevochten' (I Cor. 15:32); 'van de Joden heb ik vijfmaal de veertig-min-één-slagen ontvangen' (II Cor. 11:24); 'driemaal ben ik met de roede gezeseld' (II Cor. 11:25); 'eens ben ik gestenigd' (II Cor. 11:25); 'driemaal heb ik schipbreuk geleden' (II Cor. 11:25); 'weggevoerd tot in de derde hemel.' (II Cor. 12:2). Deze uitspraken alleen al zijn voldoende om aan te tonen dat bepaalde belangrijke gebeurtenissen in het leven van Paulus bekend gemaakt zijn met en geloofd moeten worden op basis van slechts enkele woorden. Verder zijn er bepaalde belangrijke waarheden die voor hem alleen golden en die we dienen te geloven op basis van één korte uitspraak. We zullen bij vijf ervan stilstaan.

Paulus beweert dat hij 'een ontijdig geborene' was (I Cor. 15:8); dat hij de eerste plaats innam onder de zondaren (I Tim. 1:15), een feit dat slechts op één persoon van toepassing kan zijn; dat hij 'een voorbeeld is voor hen, die later op Hem zouden vertrouwen' (I Tim. 1:16); dat hem 'een doorn in het vlees is gegeven, een engel des satans, om hem met vuisten te slaan' (II Cor. 12:7); dat hij in zijn lichaam 'de littekenen van Jezus' droeg (Gal. 6:17). Al deze dingen waren alleen op hem van toepassing.

Met de hiervoor gegeven voorbeelden in gedachte, zijn we klaar om stil te staan bij het verlangen van Paulus om heen te gaan en met Christus te zijn, een waarheid die uitsluitend op hem van toepassing is. Dit unieke voorrecht aan hem wordt in maar één uitspraak genoemd. Er bestaat geen aanvullend getuigenis van. Zijn korte verklaring laat zien dat het in zijn macht lag om op elk gewenst moment te kiezen om heen te gaan van deze aarde om met Christus te zijn. Hij spreekt ervan dat hij niet zal bekendmaken wat hij zou kiezen en daarom moet hij het vermogen hebben gehad om die keuze te maken.

Henoch is van deze aarde heengegaan, maar hij had hierin geen keuze. Elia is heengegaan naar de hemel in een storm, maar het was niet zijn voorrecht om hierin een keuze te maken. Er zijn er dus drie in de hemel die mens zijn geweest op aarde. Paulus had de vierde kunnen zijn, als hij daarvoor gekozen had, want dat voorrecht bezat hij, niet om te leven of te sterven, maar om heen te gaan en met Christus te zijn. Als we dus op grond van slechts enkele woorden kunnen geloven dat Paulus driemaal schipbreuk heeft geleden en dat hij driemaal stokslagen heeft

ontvangen, waarom zouden we dan niet geloven dat het voor Paulus mogelijk was om heen te gaan en met Christus te zijn op grond van één eenvoudige uitspraak die hij heeft gedaan in Filippensen 1:22?

Het probleem dat velen hebben om te geloven in wat er werkelijk wordt gezegd in dit gedeelte is het gevolg van het feit dat mensen al zo lang de woorden 'heen te gaan en met Christus te zijn' hebben gebruikt om de dood van de mensen van God mee te omschrijven. Dit geeft hun de mogelijkheid om ze als ondersteuning te gebruiken voor de orthodoxe theorie over wat er gebeurt als iemand sterft, die inhoudt dat hij bij de dood onmiddellijk in de nabijheid van Christus wordt gebracht. Maar als dat waar zou zijn, wat is dan nog de betekenis van de opstanding?

De vraag komt vanzelf op waarom dit voorrecht juist aan Paulus was gegeven? Waarom beschikte hij over de kracht van verlossing en bevrijding op het moment dat het hem uitkwam? Het antwoord hierop is niet moeilijk te vinden.

Toen Paulus het instrument werd van de Heer om Zijn Naam te brengen voor heidenen en koningen en de kinderen Israëls (Hand. 9:15), verklaarde God dat Hij hem zou 'tonen, hoeveel hij lijden moest' ter wille van Zijn Naam. Hieruit weten we dat hem de rest van zijn leven tevoren was getoond, althans wat zijn lijden betreft. Voordat Paulus door God was aangesteld, wist hij dat, áls hij zijn taak zou uitoefenen, elk jaar er een zou zijn van intens lijden. Er is niet precies aan ons verteld hoeveel hij heeft geleden, maar we kunnen er zeker van zijn dat zijn pijnigingen ongeëvenaard zijn in de menselijke geschiedenis. Er wordt ons een korte blik op gegund in zijn woorden van II Cor. 11:23-27:

In moeiten veel vaker, in gevangenschap veel vaker, in slagen maar al te zeer, in doodsgerevaren menigmaal. Van de Joden heb ik vijfmaal de veertig-min-één-slagen ontvangen, driemaal ben ik met de roede geseld, eens ben ik gestenigd, driemaal heb ik schipbreuk geleden, een etmaal heb ik doorgebracht in volle zee; telkens op reis, in gevaar door rivieren, in gevaar door rovers, in gevaar door volksgenoten, in gevaar door heidenen, in gevaar in de stad, in gevaar in de woestijn, in gevaar op zee, in gevaar onder valse broeders; in moeite en inspanning, tal van nachten zonder slaap, in honger en dorst, tal van dagen zonder eten, in koude en naaktheid.

Geen enkel ander mens die de Heer heeft gediend dan Paulus is in staat geweest een dergelijk overzicht van zijn lijden te schrijven. Hij was de voorbeeldgelovige en als zodanig was hij door God uitverkoren om aan alle mensen te tonen hoeveel een mens vrijwillig en vreugdevol bereid was te lijden als hij maar weet waar zijn lijden verband mee houdt. En Paulus wist dat! Want nadat God hem een vooruitblik had gegeven op zijn leven van lijden, nam Hij hem weg naar de derde hemel, namelijk tot in het paradijs, waar hem een blik werd gegund op het uiteindelijke doel van Gods plannen met het universum. Wat hij zag

was alleen voor hem bestemd, aangezien hij geen toestemming kreeg om te vertellen wat hij had gezien en gehoord (II Cor. 12:1-4).

Aangezien niemand anders ooit door God is geroepen om hetzelfde te lijden als Paulus, was het voor niemand anders nodig om de dingen te horen en te zien die hij had gezien en gehoord. Alleen hij kon uit ervaring zeggen: 'Want ik ben er zeker van, dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid, die over ons geopenbaard zal worden' (Rom. 8:18).

Om ervoor te zorgen dat Paulus zijn lijden vrijwillig onderging in plaats van als iets dat hem opgelegd werd en waaruit geen ontsnapping mogelijk was, maakte God het mogelijk voor hem om op elk gewenst moment de keuze te maken het te beëindigen door heen te gaan en met Christus te zijn. Dat zal ongetwijfeld zijn voortdurende verlangen zijn geweest. Toen hij op het dek van een schip stond dat spoedig in stukken zou breken door de woeste golven moet het erg verleidelijk zijn geweest om liever vaarwel te zeggen en heen te gaan om met Christus te zijn, dan in de woeste golven geworpen te worden. En als slag na slag neerdaalde op zijn bloedende rug moet de verleiding geweldig groot zijn geweest om God te zeggen dat hij het uiterste nu wel verdragen had (waar God begrip voor zou hebben gehad) en heen te gaan om met Christus te zijn. Als hij die keuze had gemaakt, zou hij van de aarde zijn verdwenen voordat hem een volgende slag zou geraakt zou hebben.

Maar dat deed hij niet en de vraag komt meteen op: 'Waarom deed hij dat niet?' Als het in zijn macht lag, waarom maakte hij er dan geen gebruik van? Het antwoord ligt voor de hand. Dat zou hem weggehaald hebben van zijn werk om Christus groot te maken en van de bediening van het Woord van God aan Zijn volk. Hij heeft aan de Corinthiërs gezegd: 'dat gij ons zó na aan het hart ligt, dat wij met u zouden willen sterven en leven' (II Cor. 7:3). Hij wilde het volk van God niet in de steek laten.

Vele eeuwen vóór Paulus heeft koning David een periode van lijden ervaren dat meer was dan hij kon dragen. Hij heeft het als volgt omschreven: 'Vrees en beving komen over mij, schrik overstelpt mij', waarop hij vervolgens uitriep:

O, had ik vleugelen als een duif, ik zou wegvliegen en een woonplaats zoeken; zie, ver zou ik heenvlieden, ik zou vernachten in de woestijn. sela Ik zou mij haastig een wijkplaats zoeken tegen de rukwind, tegen de storm (Ps. 55:7-9).

David had zulke 'vleugels' niet. Hij moest daar blijven en er doorheen zien te komen. Maar Paulus had ze, figuurlijk gesproken, wél. En het strekt hem tot eer dat hij daar nooit gebruik van heeft gemaakt,

waarvoor hij als reden heeft opgegeven: 'Nog in het vlees te blijven is nodiger om uwentwil' (Fil. 1:24).